

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 457: Trưởng Lão Là Một Trong Mười Đại Đệ Tử Của Thế Tôn, Thế Mà Do Nghe Hiểu Kinh Này, Đến Nỗi Xúc Động Rơi Lệ. Có Thể Thấy Kinh Này Thật Sự Là Khó Gặp Khó Thấy, Há Có Thể Xem Nhẹ, Lại Há Có Thể Không Dốc Tâm Thể Hội

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 040)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Trưởng lão là một trong mười đại đệ tử của Thế Tôn, thế mà do nghe và hiểu được kinh này, đến nỗi xúc động rơi lệ. Có thể thấy kinh này thật sự là vô cùng khó gặp, há có thể xem nhẹ, lại há có thể không dốc tâm thể hội.】

Trong kinh Phật thường nói, thân người khó được, Phật pháp khó nghe. Trong lục đạo, thọ mạng của cõi người là rất ngắn ngủi; vào thời đại của Thế Tôn, thọ mạng của con người đại khái là một trăm tuổi. Chúng ta hiện tại đang ở trong thời kỳ giảm kiếp, cứ mỗi một trăm năm thì giảm đi một tuổi; Thế Tôn cách chúng ta đã ba ngàn năm, tức là đã giảm đi ba mươi tuổi, hiện tại thế gian này có thể sống đến bảy mươi tuổi, đã là rất hiếm có rồi. “Nhân sinh thất thập cổ lai hy” (người sống thọ bảy mươi tuổi xưa nay hiếm), hình như là câu nói trong bài thơ của Đỗ Phủ thời Đường. Thời Đường cách chúng ta hiện nay đã một ngàn ba trăm năm, vào thời điểm đó mà có thể sống qua chín mươi tuổi, liền cảm thấy rất hy hữu; nói cách khác, vào cái thời mà tuổi thọ là một trăm tuổi đó, bảy mươi tuổi qua đời là việc rất bình thường. Ngày nay nhân thọ bảy mươi tuổi, bốn mươi, năm mươi tuổi qua đời cũng coi là rất bình thường. Có thể thấy trong lục đạo, thọ mạng của con người đích thực là ngắn ngủi. Ngắn ngủi mà đáng quý, đáng quý ở chỗ nào? Phật nói cho chúng ta biết, trong lục đạo duy chỉ có cõi người là dễ dàng giác ngộ nhất, dễ dàng tu hành giải thoát nhất, chúng ta ở trong các kinh điển Đại thừa và Tiểu thừa đều có thể thấy được điều này. Những lời này của Phật, cố nhiên là khích lệ chúng ta, nhưng trên thực tế mà nói, Ngài đang nói lời chân thật, Phật không có vọng ngữ. Kinh Kim Cang

nói: Như Lai là người nói lời chân thật, nói lời xác thực, nói lời như như, nói lời không dối gạt, nói lời không sai khác. Chúng ta phải tin tưởng những lời Phật giảng câu câu đều là chân thật. Ngài nói chư thiên vui nhiều khổ ít, rất khó giác ngộ, mê luyến trong cảnh giới dục lạc; ba đường ác quá khổ, bởi vì cuộc sống quá khôn khổ, không có tâm nghe pháp. Phật Bồ Tát cũng thị hiện ở trong ba đường ác để giáo hóa chúng sanh, việc giáo hóa đó tương đối khó khăn. Duy chỉ có cõi người là khổ vui đan xen, khổ nhiều vui ít, dễ dàng giác ngộ, dễ dàng tu hành, dễ dàng chứng quả, cho nên nói được thân người là khó, được thân người là đáng quý. Thân người có được rồi, nếu đời này không gặp được Phật pháp, chư vị thử nghĩ xem, điều này đáng tiếc biết bao! Rất không dễ dàng có được thân người, nếu không nghe pháp, thì đời này liền luống qua vô ích rồi.

Chúng ta hãy nhìn xem trên địa cầu hiện tại này, có hơn bốn mươi ức nhân khẩu (hơn 4 tỷ người), trong hơn bốn mươi ức người này, có mấy người nghe được Phật pháp? Tuy nói Phật giáo là một trong sáu tôn giáo lớn của thế giới, nhưng đại khái người chân thật có thể nghe được Phật pháp, e rằng trong mười người chưa chắc đã có một người. Cho dù trong mười người có một người, thì có bốn trăm triệu người, trong bốn trăm triệu người này những người gặp được Phật pháp, cái pháp này ở thế gian đã có sự biến chất rồi. Phật pháp vốn dĩ là chánh pháp, nhưng trong thời đại này, có không ít Phật pháp đã biến chất, không phải là chánh pháp, mà là tà pháp. Tà và chánh phân biệt từ chỗ nào? Phân biệt từ chỗ liễu sanh tử, xuất tam giới. Nếu Phật pháp mà bạn tu học, trong một đời này quyết định có thể thoát khỏi lục đạo luân hồi, thì đây là chánh pháp. Giả như pháp mà bạn tu, tu tốt đến mấy, thiên định trí tuệ mọi thứ đều đầy đủ, nhưng lại không thể liễu sanh tử, không thể xuất tam giới, vậy thì đời này bạn vẫn là uổng công rồi, cái này không thể coi là chánh pháp, dù cho là chánh pháp, cũng không phải là liễu nghĩa. Nếu chúng ta nói về ngũ thừa Phật pháp, đời sau được thân người, đời sau sanh lên trời, đây là nhân thiên thừa. Thật ra nhân thiên thừa không thể tính (là liễu sanh tử), Phật pháp chân chánh là bắt đầu tính từ Thanh văn, Duyên giác, đó mới là có thành tựu, chân chánh thoát khỏi luân hồi. Nếu có thể trong một đời này, thành tựu Phật quả viên mãn, vậy thì pháp mà bạn tu học là Phật pháp vô thượng, gọi là Đại thừa trong Đại thừa, liễu nghĩa trong liễu nghĩa. Cứ đào thải từng tầng từng tầng như vậy, nghe được Phật pháp, có mấy người nghe được chánh pháp? Nghe được chánh pháp, có mấy người nghe được chánh pháp liễu nghĩa? Lại có mấy người có thể trong một đời này, thực sự liễu sanh tử xuất tam giới? Sàng lọc qua từng tầng, không

còn lại mấy người! Lúc này mới biết Phật pháp khó nghe. Nghe được rồi, bạn có tin không? Tin rồi, bạn có hiểu không? Hiểu rồi, bạn có chịu thực hành không? Thực hành rồi, bạn có thôi tâm không? Lại qua một lần sàng lọc như thế này, quá ít ỏi! Thật sự không còn lại mấy người. Bản thân chúng ta hãy tự suy nghĩ, trong hơn bốn mươi ức nhân khẩu hiện nay, chúng ta có vượt qua được sự sàng lọc không? Sàng lọc đến cuối cùng còn sót lại, có phải là chính chúng ta hay không? Phải hay không phải, đều phải dựa vào chính mình.

Duyên của chúng ta rất sâu dày, trong kinh Di Đà có nói: “Không thể dùng chút ít thiện căn phước đức nhân duyên, mà được sanh về nước đó”. Nhân duyên của chúng ta đã đầy đủ, điều này không thiếu, vấn đề chính là ở thiện căn và phước đức. Gọi là thiện căn, chính là tín giải, là bạn có thực sự tin tưởng, thực sự thấu hiểu hay không. Gọi là phước đức, là bạn có thực sự nguyện vãng sanh, thực sự nguyện niệm Phật hay không. Do đây có thể biết, thiện căn phước đức chính là Tín Nguyện Hạnh. Có Tín thật Nguyện thiết, lão thật niệm Phật, thì thiện căn phước đức của bạn đã đầy đủ. Ba điều kiện thiện căn, phước đức, nhân duyên đều đầy đủ, vậy xin chúc mừng bạn, trong một đời này bạn vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, viên thành Phật đạo. Đây là điều mà tất cả chư Phật Như Lai đều tán thán bạn, tất cả chư Phật Như Lai đều hộ niệm bạn, đều gia trì bạn, đây là nhân duyên không thể nghĩ bàn, chúng ta nhất định phải trân quý.

Ở chỗ này chúng ta thấy được, Tôn giả Tu Bồ Đề là một trong mười đại đệ tử của Thế Tôn. Năm xưa Thế Tôn còn tại thế, người theo học Phật với Lão nhân gia Ngài rất nhiều, có thể được chọn vào danh sách mười người đứng đầu là điều không dễ dàng! Ngài đại biểu cho “Giải Không Đề Nhất”, khi nghe thấy Kim Cang Bát Nhã, lại cảm động đến rơi lệ. Do đây có thể biết, bộ kinh này, pháp môn này, chân thật là khó gặp khó thấy, trong tất cả các pháp môn, quả thật không dễ gì gặp được và thấu hiểu được! Có lẽ bạn nghe tôi nói lời này, vẫn chưa cho là đúng! Vì có gì? Kinh Kim Cang ở đâu cũng có, chỗ nào tôi cũng có thể nhìn thấy, làm sao nói là khó gặp được? Các kinh điển khác, ngược lại thật sự rất khó gặp. Ví như kinh A Hàm của Tiểu thừa, thì không dễ dàng tìm thấy. Kinh Kim Cang hầu như đạo tràng nào cũng có thể tìm thấy, sao có thể khó gặp được? Được thôi! Bạn gặp được rồi, gặp được rồi bạn có hiểu không? Bạn có tin không? Bạn có chịu y giáo phụng hành không? Những câu trả lời này đều là phủ định, bạn gặp được mà chẳng khác nào không gặp. Từ đây có thể biết, kinh điển không cốt ở số lượng nhiều, số lượng nhiều là duyên phận, là nhân duyên, quan trọng là phải có thể hiểu, có thể tin, có thể làm, đây mới là

bạn chân thật gặp được. Giang cư sĩ ở ngay chỗ này khích lệ chúng ta, “há có thể xem nhẹ”. Phân lượng của Kinh Kim Cang rất ít, rất mỏng vón vện năm ngàn chữ, năm ngàn tám trăm chữ. Người hiện nay viết một bài luận văn đều viết mấy vạn chữ, tính ra đây là một bài văn có phân lượng không dài. Chúng ta không thể xem nhẹ, từng câu từng chữ trong đó đều hàm chứa vô lượng nghĩa. Có thể khiến cho hết thảy chúng sanh ngay trong một đời này, hiện tiền được đời sống hạnh phúc mỹ mãn, lai thế vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, viên thành Phật đạo. Cho nên chúng ta nhất định phải toàn tâm toàn lực tu học, thể hội nghĩa lý mà Thế Tôn đã giảng trong bộ kinh này.